यामयो मां प्रतीक्षन्ते गमिष्यामि हुताशन ॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ ततोऽग्निरुपयेमे तां शिवां प्रीतां मुदायुतः। १४२०५
प्रीत्या देवी समायुक्ता शुकं जग्राह पाणिना। अचिन्तयन्ममेदं ये रूपं द्रक्ष्यन्ति कानने।
ते ब्राह्मणीनामनृतं दोषं वक्ष्यन्ति पावके। तस्मादेतद्रक्षमाणा गरुडी सम्भवाम्यहं।
वनान्निर्गमनञ्चैव सुखं मम भविष्यति ॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ सुपर्णी सा तदा भूत्वा निर्जगाम महावनात्।
अपश्यत् पर्व्वतं श्वेतं शरस्तम्बैः सुसंवृतं। दृष्टीविषैः सप्तशीर्षैर्गुप्तं भोगिभिरद्भुतैः।
रक्षोभिश्च पिशाचैश्च रौद्रैर्भूतगणैस्तथा। राक्षसीभिश्च सम्पूर्णमनेकैश्च मृगद्विजैः। १४२१०
सा तत्र सहसा गत्वा शैलपृष्ठं सुदुर्गमं। प्राक्षिपत् काञ्चने कुण्डे शुकं सा त्वरिता शुभा।
सप्तानामपि सा देवी सप्तर्षीणां महात्मनां। पत्नीसरूपतां कृत्वा कामयामास पावकं।
दिव्यरूपमरुन्धत्याः कर्त्तुं न शकितं तया। तस्यास्तपःप्रभावेण भर्त्तुः शुश्रूषणेन च।
षट्कृत्वस्तन्तु निःक्षिप्तमग्नेरेतः कुरूत्तम। तस्मिन् कुण्डे प्रतिपदि कामिन्या स्वाहया तदा।
तत्स्कन्नं तेजसा तत्र संवृतं जनयत् सुतं। ऋषिभिः पूजितं स्कन्नमनयत् स्कन्दतां ततः। १४२१५
षट्शिरा द्विगुणश्रोत्रो द्वादशाक्षिभुजक्रमः। एकग्रीवैकजठरः कुमारः समपद्यत।
द्वितीयायामभिव्यक्तस्तृतीयायां शिशुर्बभौ। अङ्गप्रत्यङ्गसम्भूतश्चतुर्थ्यामभवद्गुहः।
लोहिताब्धेण महता संवृतः सहविद्युता। लोहिताब्धे सुमहति भाति सूर्य्य इवोदितः।
गृहीतन्तु धनुस्तेन विपुलं लोमहर्षणं। न्यस्तं यत्त्रिपुरघ्नेन सुरारिविनिकृन्तनं।
तद्गृहीत्वा धनुः श्रेष्ठं ननाद बलवांस्तदा। सम्मोहयन्निवेमान् स त्रीन् लोकान् सचराचरान्। १४२२०
तस्य तं निनदं श्रुत्वा महामेघौघनिस्वनं। उत्पेततुर्महानागौ चित्रश्चैरावतश्च ह।
तावापतन्तौ सम्प्रेक्ष्य स बालोऽर्कसमद्युतिः। द्वाभ्यां गृहीत्वा पाणिभ्यां शक्तिञ्चान्येन पाणिना।
अपरेणाग्निदायादस्ताम्रचूडं भुजेन सः। महाकायमुपश्लिष्टं कुक्कुटं बलिनाम्वरं।
गृहीत्वा व्यनदद्भीमं चिक्रीड च महाभुजः। द्वाभ्यां भुजाभ्यां बलवान् गृहीत्वा शङ्खमुत्तमं।
प्राध्मापयत भूतानां त्रासनं बलिनामपि। द्वाभ्यां भुजाभ्यामाकाशं बहुशोऽभि जघान ह। १४२२५
क्रीडन् भाति महासेनस्त्रीन् लोकान् वदनैः पिबन्। पर्व्वताग्रेऽप्रमेयात्मा रश्मिमानुदये यथा।
स तस्य पर्व्वतस्याग्रे निषण्णोऽद्भुतविक्रमः। व्यलोकयदमेयात्मा मुखैर्नानाविधैर्द्विजः।
स पश्यन् विविधान् भावांश्चकार निनदं पुनः। तस्य तं निनदं श्रुत्वा न्यपतन्बहुधा जनाः।
भीताश्चोद्विग्नमनसस्तमेव शरणं ययुः। ये तु तं संश्रिता देवं नानावर्णास्तदा जनाः।
तानथाहुः पारिषदान् ब्राह्मणान् सुमहाबलान्। स तूत्थाय महाबाहुरुपसान्त्व्य च तान् जनान्। १४२३०
धनुर्विकृष्य व्यसृजद्बाणान्श्वेते महागिरौ। बिभेद स शरैः शैलं क्रौञ्चं हिमवतः सुतं।
तेन हंसाश्च गृध्राश्च मेरुं गच्छन्ति पर्व्वतं। स विशीर्णोऽपतच्छैलो भृशमार्त्तस्वरान् रुवन्।
तस्मिन्निपतिते त्वन्ये नेदुः शैला भृशं तदा। स तं नादं भृशार्त्तानां श्रुत्वाऽपि बलिनाम्वरः।
न प्राव्यथदमेयात्मा शक्तिमुद्यम्य चानदत्। सा तदा विमला शक्तिः क्षिप्ता तेन महात्मना।